

Розділ перший

Нині, кілька років по тому

Віктору Ларенцу навіть не спадало на думку, що колись усе перевернеться догори дриґом. Доти проста одномісна палата клініки психосоматичних хвороб у Веддінгу завжди була до послуг його найважчих пацієнтів. Сьогодні він сам лежав на ліжку з гідравлічним регулюванням, а його руки й ноги були прив'язані сірими еластичними пасками.

Ніхто не приходив його провідати. Ні друзі, ні колишні колеги, ні родичі. Єдиною його розвагою, окрім розглядання вижовклих тирсових шпалер, двох засмальцьованих коричневих штор і патьоків на стелі, був доктор Мартін Рот, молодий ще головний лікар, який двічі на день навідувався до нього. Ніхто не подавав до керівництва закладу прохання про відвідини. Навіть Ізабель. Віктор дізнався про це від доктора Рота й не ставив це дружині за провину. *Після всього, що сталося.*

— Скільки часу минуло, відколи ви припинили медикаментозне лікування?

Згаданий старший лікар оглядав саме крапельницю з фізіологічним розчином, яка висіла в головах ліжка на трійчастому металевому стояку.

— Приблизно три тижні, докторе Ларенц.

Віктор поважав чоловіка ще й за те, що він досі називав його «доктор». У всіх бесідах, які вони останніми

днями провадили, доктор Рот ставився до нього з великою пошаною.

— І відколи до мене повернувся ясний розум?

— Уже дев'ятий день.

— Ага, — змовк він ненадовго. — То коли мене відпустять?

Віктор побачив, як усміхнувся доктор Рот на цей жарт. Вони обидва знали, що його не відпустять ніколи. Принаймні з такої установи такого ступеня безпеки.

Віктор оглянув свої руки й потрусив путами. Було видно, що на помилках таки вчаться. Відразу по прибутті в нього забрали шнурівки й пояс. І навіть у ванній кімнаті вже не було дзеркала. Коли двічі на день його водили під наглядом до вбиральні, він жодного разу не зміг пересвідчитися, чи справді вигляд у нього настільки жахливий, як він почувався. Досі всі лише нахвалювали, що вигляд у нього добрий. Широкоплечий, із густим волоссям та ідеально натренованим тілом, він мав ідеальний вигляд як на чоловіка його віку. Сьогодні від цього вже мало залишилося.

— Тільки чесно, докторе Рот. Що відчуваєте ви, бачачи мене на ліжку?

Головний лікар далі унікав Вікторового погляду, тримаючи в руці планшет, закріплений у ногах ліжка. Із його вигляду було видно, що він міркує. *Снівчуття? Турботу?*

— Страх, — доктор Рот вирішив сказати правду.

— Боїтеся, що з вами може трапитися подібне?

— Вам це здається егоїстичним?

— Ні. Ви чесні, і це мені подобається. Крім того, ви мислите подібно до мене. У нас із вами знайшлася ще одна подібність.

Доктор Рот лише кивнув.

Теперішнє становище обох чоловіків різнилося, хоч попередні періоди їхнього життя збігалися всі до одного. Обидва виростили в найпрестижніших районах Берліна

єдиними й турботливо доглянутими дітьми в сім'ї. Ларенц в адвокатській родині, що спеціалізувалася з корпоративного права і тривалий час мешкала у Ванзее, доктор Рот — пещеним паростком двох спеціалістів із хірургії рук у Вест-Енді. Обидва вивчали медицину у Вільному університеті Берліна — за спеціальністю психіатрія. Обидва успадкували від своїх батьків сімейний будинок і не такі вже й малі статки, які давали їм змогу відмовитися від праці. І попри це випадок або доля звели їх тут разом.

— Ну, добре, — провадив Віктор далі. — Ви також бачите паралелі, які існують між нами. Як би ви повелися в моєму становищі?

— Ви маєте на увазі, якби я довідався, хто все це скоїв із моєю донькою?

Доктор Рот накреслив останні нотатки на планшеті й уперше поглянув Вікторові у вічі.

— Так.

— Щиро кажучи, не знаю, чи зміг би я пережити те, що довелося витерпіти вам.

Віктор нервово засміявся.

— Я також не пережив. Я вмер. Ця смерть була така жорстока, що ви й уявити не можете.

— Можливо, ви хотіли б усе мені розповісти? — доктор Рот підсів до Ларенца на край ліжка.

— Що саме? — Віктор поставив питання, хоча, природно, знав на нього відповідь. Лікар уже не раз пропонував йому це останніми днями.

— Усе. Всю історію. Як ви дізналися, що сталося з вашою донькою. Чим насправді виявилася недуга Йозефіни. Опишіть мені, що трапилося. І, будь ласка, від самого початку.

— Більшу частину того я вже вам розповів.

— Так. Але мене цікавлять деталі. Я хочу ще раз почути від вас усе до найменших подробиць. Особливо про те, що сталося наприкінці.

Про катастрофу.

Віктор глибоко видихнув і знову уп'явся очима в брудну від патьоків стелю.

— Знаєте, усі ці роки після зникнення Йозі мені здавалося, що немає нічого страшнішого за невідання. Чотири роки жодного сліду, якихось ознак життя. Інколи мені навіть хотілося, щоб задзвонив телефон і хтось нам розповів би, де її труп. І я тоді щиро думав, що немає нічого настільки страшного, як півдороги між передчуттям і знанням. Але я помилявся. І знаєте, що ще страшніше?

Доктор Рот питально подивився на нього.

— Правда, — видихнув Віктор. — Правда! Думаю, одного разу я побачив її в клініці доктора Грольке. Відразу після того, як зникла Йозі. І вона була така страшна, що я не зміг подивитися їй у вічі. І тепер я вже не міг її відігнати, коли вона переслідувала мене в найправдивішому сенсі цього слова. Зненацька правда постала переді мною та закричала мені в обличчя.

— Що ви маєте на увазі?

— Саме те, що кажу. Я стояв перед чоловіком, який завинив у всьому моему горі, відчуваючи, що витерпіти не можу. Тепер ви й самі добре знаєте, що я робив там на острові. І куди це врешті мене привело.

— Острів, — допитувався доктор Рот. — Паркум, чи не так? Чому ви взагалі опинилися там?

— Ви, як психіатр, мали б самі розповісти це мені. — Віктор засміявся. — Але я спробую відповісти вам. Уже вкотре, після багаторічного зникнення Йозі, журнал «Бунте» попросив мене про ексклюзивне інтерв'ю. Спершу я хотів відмовити. Ізабель також була проти. Але тоді я подумав, що ті запитання, які мені переслали факсом та електронною поштою, допомогли б мені дати лад своїм думкам. Подарувати спокій. Розумієте?

— То ви поїхали туди, щоб працювати над інтерв'ю?

— Так.